

PEDRA SECA



Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

## CORRENT QUASI FUGINT

**E**ls proposo un parell de reptes: trobin un corredor de camins al qual no hagi empaitat mai un gos de masia (o diversos) o algú que mai hagi trepitjat una tifa pel carrer. Els costarà força. Són històries de fugides dels gossos agressius o històrics i de les escapades dels propietaris i la seva bèstia després de la deposició de l'excrement corresponent. Sóc dels que corren (menys del que voldria) pels corriols de les nostres comarques. N'hi ha centenars i és un plaer visual que queda potenciat per les endorffines que genera la cursa. Corro sol. I no passa un sol dia en què una bèstia no em bordi o m'empaiti una bona estona. Entenc que la societat urbanita ha anat envaint de forma poc amable el mitjà rural amb manies i anhels de confort i comoditat. Entenc

que un tipus vestit amb roba de colors cridaners i movent-se amb presses aparents sigui rebut com una amenaça per un ca mal ensenyat. Entenc que la seva funció és la defensa i avís de la presència de visitants no desitjats, però aquesta tasca no dóna dret als estadants a condicionar el pas pels camins de tots. Si hi ha sort i algun humà apareix atret pels lladrucs i els roncs tot es despatxa amb un típic: «tranquil, home, que no fa res!». Però entre aquest «res» i la mossegada a una cama hi ha un detall mínim, una dècima de segon. I no hi ha manera de saber-ho abans. Si l'animal va acompanyat d'altres o és un exemplar grossot, el risc d'un dany major és allà. Normalment, anar a trotar pels pratets és arriscar-se. Com en el cas recent de l'atac d'una bandada de pit bull i bull terrier a Beniarbeig,

a València, que va posar fi a la vida d'un ciutadà que anava a collir taronges al seu hort. El grup era propietat d'un irresponsable, un de tants que tenen aquesta mena de feres a casa. Els mantenia de qualsevol manera, sense haver-los format en la contenció, sense el xip identificador, sense control i sovint escapant-se pels voltants. Tan irresponsable i delinqüent, que quan van retornar bruts per la sang de la víctima, els va rentar per esborrar-ne les traces de l'assassinat que acabaven de cometre, sense interessar-se en cap moment per l'estat de l'atacat. Negant-ho davant de la policia fins que l'ADN ho va confirmar. És cert que aquest cas és un extrem, però de tant en tant fets similars apareixen als noticiaris. Els incidents menors, amb simples ensurts o ferides lleus, abunden pertot

arreu. Aquí també. Uns ullals clavats en un braç o en un bessó és una experiència que han patit molts. Jo hi he estat ben a punt massa vegades. M'he resignat a seguir-me jugant la integritat perquè no vull renunciar als meus hàbits, però hi hauria d'haver alguna forma d'encarar aquesta violència, la qual amb l'excusa de la seguretat d'alguns ens limita a molts. A uns quants, l'angoixa els fa renunciar i acaben a la cinta d'un gimnàs a resguard del món natural. Les altres incomoditats que aquests mamífers carnívors que conviuen amb nosaltres generen són diverses. Les seves cagades en voreres, en parcs i en jardins, deixades de forma traïdora per passejants i passejat, són un focus de brutícia i infeccions, no més comparable als xiclets enganxats per anys a les voreres. Dins de la Mancomunitat del Cardener, tres pobles d'aquell àmbit seran pioners en la identi-

ficació d'excrements. Els felicitos de tot cor. Els ajuntaments han arribat a la conclusió que aquest problema és un dels que més preocupen els seus vilatans i tibaran de tecnologia moderna per resoldre-ho. L'ADN a l'ajuda. Faran una base de dades amb el rastre genètic de tots els gossos dels tres pobles i un empleat municipal acompanyat d'un policia local recolliran els alleugeriments que trobin i els faran la prova per saber-ne l'autor i multar-los. Encara sort que s'ha acabat la tolerància i l'excrement anònim. Espero que aquesta iniciativa innovadora s'escampi arreu i animo els seus promotors a considerar fer una llista d'infractors i penjar-la als webs municipals per a vergonya i escarni. Sé que no passarà mai però somnio en un món on es pugui córrer sense gossos al darrere i sense els seus desagradables residus ubicats a tombar de qualsevol carrer.

## PABLO RÁEZ



TRIBUNA

Carles Cortina i Riu

PROTOCOL-LISTA

**E**l darrer dissabte de febrer, quan encara l'hivern es passeja pels carrers, una notícia trista ha commogut la societat d'arreu, i és que el jove Pablo Ráez ha mort! Només tenia vint anys, i -des de la seva malaltia- ens havia ensenyat que una altra vida és possible, basada en les persones, en la solidaritat, en la compartició i en la implicació en la sort dels altres. Marbella, aquell paradís de les terres del sud; sinònim de mar, d'oci, de lleure i de festa; que omplia titulars sobre especulació, depredació del medi i corrupció; mentre alguns noms, amb remor de cupletistes, brillaven únicament a la nit,

encegats per la lluïssor de l'aparença i en un miratge de pretès glamur. Era com viure en una follia absorbent i d'esquena a la realitat, sense que, suposadament, es busqués més enllà de la satisfacció del propi gaudi. I, tanmateix, la veu d'un jove va saber passejar-se per les xarxes socials i fer-se amic de tothom; impressionar amb les seves paraules; entendre els cors amb la seva història; agitar les consciències amb el seu missatge i emocionar les fibres internes de l'ànima. Vint anys només, amb tota una vida que ha quedat rompada; massa jove per morir i, a la vegada, amb el cap prou clar com si n'hagués viscut moltes. I és que hi ha un temps per a cada cosa, però el seu temps per morir ha arribat massa aviat, traïdorament, inexorablement i sense possibilitat de rectificació. Li han furat l'existència però ha partit sense amargura, i amb el somriure els llavis que tot ho il·luminava, aquell que només és possible quan vius en pau amb tu mateix i amb el que t'envolta. I ell mateix deia: «encara que la mort m'estigui esperant, jo sé que ja he complert!».

És possible més serenor davant d'aquest tràngol punyent i irreparable? No hi ha odi en les seves paraules, ni ràbia, ni tampoc desesperació! I, a més, encara afegia: «passi el que passi, aquest és el camí!». Feia dos anys que li havien diagnosticat una leucèmia i, fins al darrer moment, va lluitar per capgirar aquest destí funest però, a la vegada, pensant en els altres. Així, l'agost del 2016 va publicar una carta a través del Facebook, animant tots els lectors que es fessin donadors de medul·la i que ajudessin les persones que es trobaven en una situació semblant a la seva. Aquesta sinceritat convidava a valorar les coses que es tenen i les que es poden perdre, a tenir en compte el que realment és important en aquesta vida i a intentar ajudar els altres donant amor, pau, somriures, abraçades i la millor versió de nosaltres mateixos, tal com ens referia en el seu darrer comunicat de mitjan gener. I és que aquest rostre jove, que s'anava deteriorant per moments, però a qui el flagell del càncer no aconseguia esborrar el somriure, tenia una alegria que li brollava de dins i un entusiasme que, en tot

moment, feia pensar que ho aconseguiria, i que mereixia aconseguir-ho! Però aquest mal no respecta ni la voluntat ni el coratge, no fa concessions als que tenen il·lusions i ganes de viure; i no passa tampoc de llarg quan ja ha fixat el seu objectiu. Tanmateix hem de viure pels que no poden viure, aprendre de la seva valentia, del seu ànim i de la seva determinació. Hem d'aconseguir les fites que ens han proposat i arribar fins als horitzons que ja mai podran traspasar. I anar més enllà! Pablo Ráez ja es troba a la vora d'una mar d'aigües més tranquil·les i blaves que aquelles que banyen el seu poble, alliberat de la carcassa mortal, i sense el patiment del mal que l'ha guanyat però que no l'ha vençut. I, potser, únicament amb l'enyor dels seus i la tristesa de veure'ls colpits pel plor. I, per a nosaltres, els d'altres latituds que l'hem conegut i admirat des de la distància, que -en cada circumstància i per cada cas- fem nostre el seu pensament, aquell amb el qual -una i altra vegada- acabava els seus missatges, mentre somrient ens deia: «mai et rendeixis, sempre fort!».

## COTXE DE L'ANY DELS LECTORS

ENTRA A LA PÀGINA WEB I PARTICIPA DE FORMA GRATUÏTA [WWW.MEJORCOCHE.EPI.ES](http://WWW.MEJORCOCHE.EPI.ES)

XVII EDICIÓ 2018

COTXE DE L'ANY DELS LECTORS

LA VANGUARDIA PRENSA IBÉRICA

Regió7



NISSAN MICRA



HYUNDAI I30



KIA PICANTO

VOTA I GUANYA  
6 VALS BOSCH CATR SERVICE\*  
PER VALOR DE 200€  
PER USAR EN QUALSEVOL DELS SEUS MÉS DE 600 TALLERS.  
\*VEURE CONDICIONS A LES BASES.

